

Fruïta del temps!...
Delícia dels ulls i regal
del paladar, els
mercats d'estiu.

Clixé Fort

Aquí la gent no crida ni avalota com en altres indrets del mercat. La majoria de venedors són de casa i es desacreditarien si fessin com els marxants forasters. El regateig és més discret, també. La Pedra de l'Encant el dijous la trobem més ben abillada, i tota guarnida amb uns brodatats que una venedora grossa us els ofereix a retalls. No trobo gens estrany que la Pedra de l'Encant els dijous sigui una mica «coqueta».

Entrem a la plaça. Està atestada de gent. Taules de vedella, de gallina i de peix. Tot en perfecte ordre perquè no us equivoqueu. Aquí dins és la «creu» de la medalla; a fora veieu tota classe d'animals en moviment. Aquí no; tots són per peces menudes. La taula d'En Gili és un escorxador. L'un mata un conill d'un cop de puny; l'altre desploma un ànec... A les taules de la carn, també van fent a trossos, un cabridet. Però tot amb ordre.

La Peixeteria. Hi ha molta gent. No sé si podré passar-hi. — «Faci el favor, jove; no apretis!» — «Perdoni, senyoreta. Ha estat impensadament! No sé on posar les mans» — De segur que aquesta senyoreta ha pensat qui sap el què de mí. La meva modèstia m'ha salvat. — «Peix fresc! Peix d'avui! Vol un llucet, maca?» — Qui sap de quin dia són... Aquesta panera no fa gaire goig. És massa plena de gel. És clar que és fresc! — «Sardina! Sardina, que belluga!» — «Nena, escamarlanges per a l'arròs!» — «A quin preu, el lluç?» — «A tres pessetes, bufona!» — «Doni-me'n mitja terça; però hi vull una mica de calamarç!» El peixeter no es fa pregar. Sap que si fa contenta la compradora, el mercat següent tornarà. Què li és un pop més o menys? A l'últim haurà de donar-los als frares, que cada dijous van a pidolar-n'hi...

Surto a fora. Parades de fruita; fruita bona i del temps. — «Una pinta, jove?» — Pintes de tots colors, posades dins un cove. — «Corbates a pesseta! A pesseta, a pesseta!... «Paelles, dones!! Que no voleu comprar-me paelles?...» — Passa un que ven dècims. Porta un lletreret: «Maria Illa». «Qui vol perdre tres pessetes?» — Trobo simpàtica la forma de dir-ho. — «Agulles! Agulles saqueres!» — Aquest bon home porta penjat en el coll la seva parada ambulat. Molts d'aquests no fan ni per al viatge, i manta vegada ni per al dinar. Ells, però, no s'immuten gens. Un tallet